

*„Díky studiu v Jedličkově
ústavu jsem si uvědomila
jednu věc – že i přes své
postižení můžu žít
plnohodnotný život a
vlastně mi nic není.“*

PŘÍBĚH SABINY
O ŽIVOTĚ S POSTIŽENÍM

Ahoj,

jmenuji se Sabina a narodila jsem se s dětskou mozkovou obrnou. Na základní škole jsem se setkávala se situacemi, kdy mi moji spolužáci dávali najevo, že jsem jiná, než oni. Pak jsem pokračovala na dvouletou obchodní školu v Jedličkově ústavu v Liberci a pak na Vyšší odbornou školu. V životě mě zasáhla ještě jedna situace, se kterou se dodnes špatně vyrovnávám, a to, když moje sestra onemocněla anorexií. Tato nemoc nás obě sblížila a zároveň vzdálila.

Dětská mozková obrna

Jmenuji se Sabina, je mi 27 let a pocházím z malého města nedaleko Liberce. Narodila jsem se s vrozeným postižením - dětskou mozkovou obrnou. Mezi mé záliby patří hudba, filmy, zvířata, procházky, příroda, miluju auta a motorky a svojí rodinu. Od narození jsem žila na maloměstě, kde jsem začala chodit na běžnou základní školu a začlenila jsem se tak mezi své vrstevníky. Ale jak už to tak bývá, začátky bývají těžké.

Těžký život na základce

Ze začátku mě mí spolužáci nepřijali zrovna nejlépe a setkávala jsem se se situacemi, kdy mi moji spolužáci dávali najevo, že jsem v něčem jiná než oni. Protože jsem do té doby vyrůstala mezi zdravými vrstevníky, nikdy jsem se s tím nesetkala, proto pro mě bylo velice obtížné se s těmito začátky vyrovnat. Nebudu tvrdit, že jsem se svým postižením byla vždy v pohodě. Nebyla, ale díky své rodině, rodičům, kamarádům, mé mamce, která mě vedla vždy k samostatnosti a díky svým sourozencům, a to hlavně díky své sestře, ke které jsem měla vždy blízko, jsem se s tím smířila a naučila jsem se s tím žít.

Přesun do Prahy

Když jsem dokončila základní školu, přemýšlela jsem kam dál. V úvahu přišla obchodní škola dvouletá v Jedličkově ústavu v Liberci. Protože jsem do té doby chodila do běžné školy a setkávala se převážně se zdravými vrstevníky, nevěděla jsem, co mě čeká. Ve třídě jsme byli všichni převážně jen s tělesným postižením, takže jsem si velice rychle zvykla. Po ukončení této školy jsem si chtěla dodělat maturitu. Měla jsem vybráno více škol v Liberci a jako druhou variantu jsem měla vybraný obor sociální činnost v Jedličkově ústavu v Praze. Tuhle možnost jsem ale brala jako tu poslední možnost, kdyby jiná ze škol nevyšla. Postupem času jsem ale nad variantou jít studovat do Prahy přemýšlela víc a víc a nakonec, i když jsem byla přijata na školy i v Liberci, jsem se rozhodla jít studovat do Prahy. Toto rozhodnutí nejvíc zaskočilo moji rodinu a i já sama jsem si ze začátku nedokázala představit být bez nich, ale brala jsem to jako výzvu zkusit něco nového.

Plnohodnotný život

Když jsem nastoupila do Jedličkova ústavu, tak pro mě nastal další šok, i když jsem už v Jedličkově ústavu studovala a byla jsem připravená, že tam nebudou jen zdraví lidé. Najednou jsem se setkávala s lidmi, kteří jsou o hodně víc nemocní než já a já se uzavřela do sebe a trvalo mi skoro měsíc, než jsem si na prostředí zvykla. Několikrát jsem volala domů a říkala, že to nezvládnu, ale po nějaké době jsem si zvykla a našla si spoustu nových přátel.

Díky studiu v Jedličkově ústavu jsem si uvědomila jednu věc - že i přes své postižení můžu žít plnohodnotný život a vlastně mi nic není. Další, co mi dalo studium v Praze, je pevnější vztah s mojí rodinou, hlavně se sestrou, se kterou jsme k sobě měli vždy blízko, ale díky odloučení jsme si vzácnější. Po ukončení studia maturitou jsem nastoupila na Vyšší odbornou školu sociálně právní, kde studuji doteď a kde jsem se znovu plně začlenila do úplně zdravého kolektivu, který mě přijal velice dobře

Anorexie v rodině

Během studia na Vyšší odborné škole mě zasáhla další situace, se kterou se dodnes špatně vyrovnávám. Když moje sestra onemocněla anorexií. Dlouho to o ní nikdo nevěděl a nikoho z rodiny to nenapadlo, začala jen víc cvičit a zdravě jíst. Až po nějaké době, když začala hrozně hubnout, až zhubla na velmi nízkou váhu. Začali jsme jí upozorňovat na to, že to není v pořádku a snažili jsme se jí naznačit, že by měla vyhledat nějakou pomoc. Ona ale vždy řekla, že je v pořádku a nic jí není. Po roce si připustila, že je opravdu něco v nepořádku, ale i přesto s tím nechtěla nic dělat a kdykoliv se s ní kdokoliv snažil o tom mluvit, vždy to skončilo hádkou. Bylo těžké koukat se, jak se ničí a nechce si nechat pomoci. Vše bylo ještě horší, když se o minulých prázdninách pokusila předávkovat. Naštěstí jsme ji našli v čas a všechno dobře dopadlo, ale i potom se nikdy nezačala léčit, a i když je zpět na své váze, po psychické stránce není v pořádku ještě dodnes.